

Les raons per al Govern d'Entesa Nacional pel Progrés

L'1 de novembre la ciutadania de Catalunya es va pronunciar. I ho va fer, primer, amb un càstig a tota la família política amb una alta abstenció. Cadascun dels quatre grans partits de Catalunya ha rebut dels seus una abstenció que caldrà que cadascú interpreti com a desengany en relació amb les promeses o expectatives creades. En segon lloc, els qui van votar van indicar que davant del plebiscit plantejat per Mas, o jo o el tripartit, l'electorat decidia donar una nova oportunitat al catalanisme d'esquerres. Els partits de l'anterior govern perdien quatre diputats en total, dos cap a la centredreta nacionalista, dos cap a la centredreta lerrouxista. Cap missatge clar, doncs, de canvi de línia.

Amb aquest panorama postelectoral i recordant el que s'havia dit en campanya, els dos primers partits volien governar sense el suport d'Esquerra. L'un amb el PP i l'altre amb ICV, els primers passos portaven, amb el suport de Madrid, a nomenar Mas president. Per això, Esquerra en tercera instància, quan els altres ja havien decidit les seves prioritats, ha pogut triar i ho ha fet per un govern d'entesa nacional pel progrés. Per quines raons?

1. **És el govern que s'ha pogut decidir a Catalunya.** Els altres, tots presidits per Mas, eren desitjats i empesos des de Madrid pel PSOE o pel PP.
2. **És el millor govern per evitar el pitjor, la *psoevergència*.** Amb aquest tipus de govern l'Estatut quedaria un altre cop retallat en el seu desplegament. CiU ha mostrat el seu escàs catalanisme pactant a Madrid amb Zapatero la prioritització d'un govern amb el suport del PSC. CiU va mostrar durant la campanya estar interessada primer a pactar amb el PP de forma puntual.
3. **L'entesa catalana pel progrés és la fórmula més inclusiva** en nombre de forces polítiques i perquè permet empènyer la majoria de la població catalana i els seus representants (118 diputats davant de 17) en la direcció de l'autoestima i l'emancipació. L'altra fórmula hauria deixat l'esquerra subalterna a la intempèrie davant de lerrouxistes i espanyolistes.
4. Un cop sabut que **ni CiU ni PSC no oferien altra cosa que desplegar l'Estatut** en els propers anys i que no hi havia damunt la taula cap proposta sobiranista, **Esquerra considera que la prioritat és garantir la cohesió nacional i, per tant, la cohesió social.** Només amb programes de serveis públics universals podem garantir-la.
5. **Esquerra, pel bé de Catalunya, vol un PSC autònom de Madrid** i per això hi pacta, perquè no en depengui. CiU, en contra de Catalunya, pacta amb el PSOE de Madrid perquè subordinin més el PSC.
6. Montilla i el PSC no ens van enganyar quan van dir que l'Estatut del 30 de setembre era massa per a ells i en van facilitar la rebaixa, i per això els vam criticar. Però, **Mas ens va enganyar quan unilateralment va pactar amb Zapatero la retallada vergonyant de l'Estatut**

de Catalunya a canvi de maniobres polítiques com la defenestració d'Esquerra i de Maragall.

7. **Un candidat procedent de l'emigració està fent passos per incorporar-se al catalanisme.**
L'altre candidat, pota negra catalana, retorna als seus orígens tèbiament catalanistes per practicar polítiques de partit frontissa espanyol, i posa interessos particulars per sobre dels del país.
8. **L'entesa és la fórmula més vàlida** perquè la propera legislatura no sigui només un pim-pam-pum entre identitaris catalanistes i espanyolistes.
9. Per a la normalització política del país, és important que **Esquerra sigui, en la major part del territori, la força alternativa a la centredreta de CiU.** Això ja es dona en molts municipis. Aquest acord pot facilitar l'acceleració d'aquest procés de nacionalització del mapa polític.
10. **Només un govern d'esquerres pot liderar sense excessius qüestionaments una política d'immigració que alhora garanteixi la seva incorporació social,** que no vagi en detriment de les capes mitjanes, i que possibiliti la incorporació lingüística.